

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Isabel González Castro

Pârâte: Mutua Umivale, Prosegur España SL, Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Dispozitivul

- 1) *Articolul 7 din Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează trebuie interpretat în sensul că se aplică unei situații, precum cea în discuție în litigiul principal, în care lucrătoarea în cauză efectuează o muncă în schimburi, din care doar o parte în timpul programului de noapte.*
- 2) *Articolul 19 alineatul (1) din Directiva 2006/54 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă) trebuie interpretat în sensul că se aplică unei situații, precum cea în discuție în litigiul principal, în care o lucrătoare căreia i-a fost refuzată acordarea certificatului medical care să ateste existența unui risc pe care îl prezintă postul său pentru alăptare și, prin urmare, a prestației economice pentru risc pe durata alăptării contestă în fața unei instanțe naționale sau a oricărui alt organ competent din statul membru în cauză evaluarea riscurilor pe care le prezintă postul său, atunci când această lucrătoare prezintă fapte de natură să sugereze că această evaluare nu a cuprins o analiză specifică în cadrul căreia să se ia în considerare situația sa individuală și care permit astfel să se presupună existența unei discriminări directe pe criteriul sexului în sensul Directivei 2006/54, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.*

În acest caz, îi revine pârâtului sarcina să facă dovada faptului că evaluarea menționată a riscurilor a cuprins efectiv o asemenea analiză concretă și că, prin urmare, nu a existat o încălcare a principiului nediscriminării.

(¹) JO C 121, 18.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 20 septembrie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Fővárosi Ítéltábla – Ungaria) – OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt/Teréz Ilyés, Emil Kiss

(Cauza C-51/17) (¹)

[Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Clauze abuzive – Directiva 93/13/CEE – Domeniu de aplicare – Articolul 1 alineatul (2) – Acte cu putere de lege sau norme administrative obligatorii – Articolul 3 alineatul (1) – Noțiunea „clauză contractuală care nu s-a negociat individual” – Clauză inclusă în contract după încheierea acestuia ca urmare a unei intervenții a legiuitorului național – Articolul 4 alineatul (2) – Redactare clară și inteligibilă a unei clauze – Articolul 6 alineatul (1) – Examinarea din oficiu de către instanța națională a caracterului abuziv al unei clauze – Contract de împrumut încheiat în monedă străină între un profesionist și un consumator]

(2018/C 408/12)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Ítéltábla

Părțile din procedura principală

Reclamanți: OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt

Pârâte: Teréz Ilyés, Emil Kiss

Dispozitivul

- 1) Noțiunea „clauză care nu s-a negociat individual”, care figurează la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, trebuie interpretată în sensul că aceasta se referă în special la o clauză contractuală modificată printr-o dispoziție legislativă națională imperativă, adoptată după încheierea unui contract de împrumut cu un consumator, și care vizează suplینirea unei clauze lovite de nulitate, conținută de contractul respectiv.
- 2) Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că domeniul de aplicare al acestei directive nu include clauze care reflectă dispoziții imperative de drept național, inserate după încheierea unui contract de împrumut cu un consumator și care vizează suplینirea unei clauze a acestuia, lovită de nulitate, prin impunerea unui curs de schimb stabilit de Banca Națională. Cu toate acestea, o clauză referitoare la riscul de schimb valutar, precum cea în discuție în litigiul principal, nu este exclusă din domeniul de aplicare respectiv în temeiul acestei dispoziții.
- 3) Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că cerința potrivit căreia o clauză contractuală trebuie exprimată în mod clar și inteligibil obligă instituțiile financiare să furnizeze împrumutaților informații suficiente pentru a le permite să adopte decizii prudente și în cunoștință de cauză. În această privință, această cerință implică faptul ca o clauză referitoare la riscul de schimb valutar să fie înțeleasă de consumator atât pe planurile formal și gramatical, cât și în ceea ce privește efectele concrete ale acesteia, în sensul ca un consumator mediu normal informat, suficient de atent și de avizat să poată nu numai să cunoască posibilitatea deprecierei monedei naționale față de moneda străină în care a fost exprimat împrumutul, ci și să evalueze consecințele economice, potențial semnificative, ale unei astfel de clauze asupra obligațiilor sale financiare.
- 4) Articolul 4 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că impune ca caracterul clar și inteligibil al clauzelor contractuale să fie apreciat raportându-se, în momentul încheierii contractului, la toate circumstanțele care însoțesc încheierea contractului, precum și la toate celelalte clauze ale contractului, în pofida faptului că unele dintre aceste clauze au fost declarate sau prezumate abuzive și din această cauză au fost anulate ulterior de legiuitorul național.
- 5) Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că îi revine instanței naționale sarcina să invoce din oficiu, în locul consumatorului în calitate sa de reclamant, eventualul caracter abuziv al unei clauze contractuale, din moment ce dispune de elementele de fapt și de drept necesare în acest scop.

(¹) JO C 144, 8.5.2017.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 13 septembrie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato – Italia) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Wind Tre SpA, fostă Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, fostă Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

(Cauza C-54/17 și C-55/17) (¹)

(Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2005/29/CE – Practici comerciale neloiale – Articolul 3 alineatul (4) – Domeniu de aplicare – Articolele 5, 8 și 9 – Practici comerciale agresive – Anexa I punctul 29 – Practici comerciale agresive în orice situație – Vânzare nesolicitată – Directiva 2002/21/CE – Directiva 2002/22/CE – Servicii de telecomunicații – Vânzare de carduri SIM (Subscriber Identity Module, modul de identificare a abonatului) care includ anumite servicii preinstalate și activate în prealabil – Lipsa informării prealabile a consumatorilor)

(2018/C 408/13)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelantă: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato